

Якось ворона, пролітаючи над господою, побачила на гаку під дахом шматок м'яса.

"О, сьогодні добре пообідаю!" — зраділа вона.

Вхопила м'ясо та й злетіла на високе дерево.

А внизу саме пробігала лисиця й побачила ворону.

"Еге, тут можна поживитися".

Підбігла лисиця до дерева, задерла голову й мовила улесливо: — Добридень, орле! Як ся маєш?

Ворона не відповіла, бо тримала в дзьобі м'ясо. Лисиця нітрохи не образилася, а співала далі:

— Вибачай, що назвала тебе орлом,— ти ж ворона. Але ти куди гарніша за орла! Яке пір'я — чорне, блискуче, розкішне! Жоден птах не має таких чорних крил і таких прегарних очей!

Лисиця підступилася ближче до дерева, заклала за спину лапи, покрутила пухнастим хвостом, глянула на м'ясо й облизалася.

— Як могла назвати тебе орлом? Ніколи собі цього не подарую! їй-право, не збагну, чому над птахами повинен царювати орел, а не ти? Хіба зрівнятися йому з тобою красою та розумом? Тільки й того, що орлом величають; скарай мене сила божа — далеко йому до тебе!

Ворона запишалася, аж пір'я розпустила від такої мови.

"Красно говорить лисиця, недарма кажуть, що вона велика розумниця. Треба з нею потоваришувати, вкупі веселіше буде..."

А лисиця тим часом задерла голову ще вище й заспівала вже іншої:

— Нехай того грім поб'є, хто скаже, що ворона вміє говорити. Вона й дзьоба не розтулить, бо не має голосу. Он чому тебе не обрали царем — ти, либонь, німа! Навіщо птахам німий цар?

Цього вже ворона не могла стерпіти.

— Кар-р-р! — каркнула вона.— То це я німа? Зараз же проси пробачення! Кар-р-р!!! Та хіба є де птахи з голосом, гучнішим за мій?

Лисиці тільки того й треба було. Схопила вона м'ясо, що випало з воронячого дзьоба, та й засміялася глузливо:

— Вороно, вороно, ти й справді дуже гарна! І станом, і барвою, й голосом; одного лиш тобі бракує — розуму. Коли б мала розум, не слухала б моїх теревенів і не впустила б м'яса з дзьоба.

І лисиця зникла поміж деревами.